

Нико не би веровао, у току последњих година деветнаестог века, да овај свет пажљиво и оштро посматрају бића чија је интелигенција већа од човечије, али која су исто тако смртна као и човек, да су људи, док су се бавили својим разним пословима, били испитивани и проучавани исто тако пажљиво као што човек посматра кроз микроскоп она ситна бића која се гомилају и множе у капи воде. Људи су се, бескрајно задовољни, кретали по овој планети, бавећи се својим обичним свакодневним пословима, мирни и уверени у своју власт над материјом. Вероватно да и инфузорије под микроскопом раде то исто. Нико није ни помишљао на старије светове у простору као нешто одакле би могла доћи опасност за човека, а ако је мислио на њих, чинио је то само зато да би сваку помисао да постоји живот на њима одбацио као немогућу или невероватну. Занимљиво је сетити се неких навика и мишљења у тим прошлим данима. Људи који су живели на овој планети мислили су да би на Марсу могли живети други људи, бића која су можда нижа од њих самих и која би била спремна да топло поздраве сваки покушај да се са њима дође у везу. Али су, преко огромног простора, велики хладни и несимпатични разуми, које су према нашим разумима у истом односу као што су наше духовне способности према духовним способностима животиња које изумиру, посматрали ову земљу погледима пуним зависти; они су полако али сигурно кројили своје планове против нас. И на почетку двадесетог века дошло је велико разочарење.

Рат Светова* , H. G. Wells

Нико „нормалан“ крајем двадесетог века, у последњој његовој деценији, није веровао да је судбина глобалне политике ишта друго до фамозни „крај историје“. После пада Берлинског зида мислило се да је будућност човекова у уједињавању под вођством надмоћне западне цивилизације која ће осталима опростити њихове заблуде, због којих су на крају изгубили. Понеки преостали племенски сукоб посматрао се само као рецидив прошлости. Ипак, полако је текао процес уздизања других, који је мађарски писац Лајош Зилахи приметио још сто година раније у свом роману Арарат. Они који су колонизовани учили су од својих господара. Идеолошке поделе поникле на тлу Европе овај су процес успориле и одложиле, али га нису могле опозвати. Бивше слуге су преузеле од својих господара само оно што их је занимало – технологију. Истина, и начин живота али само колико се могао уклопити у њихову традицију и колико је то било неопходно за нови развој. Ипак су људи развијенијег дела света трошили само зато што су имали, куповали јефтине производе у Wal-Martu и сличним трговинама, посебно пред божићне празнике. Трошили су горива којих је све мање и које се производе у тамо неким „недемократским“ земљама, као да је то нешто на шта рођењем стичу неотуђиво право. И наравно, настављали су са загађењем биосфере родног света.

Такође, људи никад нису били сами на овој планети. Разни митови говорили су о мистериозном подземном краљевству о којем се причало под разним именима. Знали су је као Забрањену земљу, Земљу живе ватре, Земљу живих богова или Земљу чуда – или у једној речи звали су је Агарта. Концепт који је био практично заборављен на крају другог миленијума, а некада познат у разним учењима од митова Северњака до ламаизма Тибета и Монголије. Подземно краљевство среће чији становници одувек располажу знањима и науком који су далеко испред оних познатих људима на површини Земље. Краљевство потомак изгубљене Атлантиде, настањено расом Старих, такође познатих под многим именима – Узвишени господари, Чуvari традиције, психотелејци – „они савршени“, Они Древни, Бесмртници, Монитори, Скривени директорат, Деца Сета...

---

* Зограф 2005. Превод Албин Вилхар

Лако је схватити зашто је Агарта пала у заборав. Многи су током векова покушавали да је пронађу и искористе као агента за остварење својих циљева. Од Монгола којима је то био практично домаћи задатак до неких савремених опскурних ликова, као што је рецимо један бечки неуспешни сликар који је постао много познатији по геноциду. Али није било потврде да се то икада догодило. Јер улаз у подземно краљевство чувала је технологија далеко испред било какве људске. Многи су покушали и нису успели. Неки су можда и успели, али се нису вратили.

Ако људи нису могли да уплету Старе у своје планове, не значи да Стари нису могли утицати на људе на свој суптилни начин – тако да ови и не примете. Према монголској легенди у Агарти је Краљ Света који својим мислима може допрети до свих живих бића на Земљи. Када се он моли Буди, све на тренутак стане. Наравно, ни ово никад није егзактно доказано. Људи су слично онима са почетка Велсовог романа веровали да су једини господари света на коме живе, једини власници своје судбине. Каква наивна заблуда!

Али Агарти је ипак време истицало. Стари, којих је било све мање, нису више били толико даље од људи у свом развоју. Нити су људи остали тако наивни спрам концепата старијих од њих. Није ли сам Ђаво описан као шегрт у односу на људску поквареност. Тако гледано, почетком трећег миленијума дошли су последњи дани да се Агарта директно умеша у догађаје на површини Земље.